

—¡Gracies a Deu que ja ha vingut!... No sab pas amb el da-
lé que l'esperava.

—No tingueu por Maginet, que contra vos no hi poden res
les malalties — vareig contestar-li prenent-li'l pols al ensems que
donava una ullada general a aquell pobre que les punyides del
costat no'l deixaven estossegar.

¿Qui, jo?... no'm fa pas por la mort, no, puig que jamai la
soc temuda. Però la mort quan no's te la consciencia tranquila,
quan hi ha un rau-rau, quan s'ha fet una maldat, fa tremolar... i
joestic condemnat sense remisió. Soc un malvat que...

I la tos i les punyides no'l deixaven acabar de dir.

Al sentir aixó vaig parar sobtadament d'inspeccionar-lo,
i redressant-me plé de curiositat vaig dir-li tan prompte com
hagué cessat l'atac de tos.

—¡Caram! m'haveu alarmat de debó. Descanseu en mi i
vuideu-me'l vostre cor. Moltes voltes alivia mes un petit concell
ó unes quantes bones paraules, que no pas totes les medecines
de cal apotecari. Nosaltres també som en certes ocasions uns
confessors.

—Ja ho sé, senyor doctor, ja ho sé; i per aixó'l canso en
aquest moment. Fa quinze dies que jo no visc, que la tristesa
poc s'aparta del meu damunt, i fins al passar per la capella no
goso, no, a mirar a la Verge cara a cara.—I un panteix llasti-
mós excitava encara més la tos i l'ofec d'aquell pobre febrici-
tant.

—Digueu, home, digueu—li replicava jo amorosament.

El malalt probá d'alsar son desvalgut cos, i assenyalant un
punt de la cambra, continuà:

—¿Repara aquell forat de la paret en el que s'hi veu un fupi-
net tapat amb una rajola? Doncs allí hi havia tot el cabal de la
bona Verge que jo l'altre dia vareig malmetre traidorament. La
gola'm va tentar, mentres que...—I com si fos una criatura, un
plor incessant brollava penosament d'aquell vellet desconsolat.

— ¡Bah, si que sou criminal!...¿I no es res mes que aixó?—
vaig contestar-li esclafint en una gran rialla, mentres li donava
copets d'afecte damunt l'espatlla.—¡Si aixó no es res!